

DILLUNS, 17 D'AGOST

1
COMPTABILITAT
8.00 h

Aquí ve la Teresa, amb aquella manera de remenar tan seva. No fa més de metre seixanta i deu pesar uns vuitanta quilos. És esfèrica.

Ha sortit de la boca del metro de la plaça de Catalunya, davant El Corte Inglés, i puja per passeig de Gràcia fins a Casp.

Brusa florejada, molt lleugera sense arribar a la transparència, i faldilla negra, cilíndrica, que té tendència a girar-li al voltant de l'abdomen i ara se li ha posat la cremallera al davant com si fos una bragueta de senyor. Sabata plana, còmoda, perquè fa anys que va renunciar a ser esvelta. A la perruqueria va demanar «una cosa així com Uma Thurman a *Pulp Fiction*», i l'hi van fer, si fa no fa.

S'atura al Bracafé per prendre un tallat i un dònut i, després de consultar el rellotge, segueix el seu camí fins a la reixa metàl·lica de l'empresa on treballa.

Aquí l'espera el Martínez, el guàrdia de seguretat, tan amargat com sempre.

–Bon dia.

–Bon dia.

A l'altre costat de la reixa, les taules en penombra i les pantalles d'ordinador cobertes amb protectors de color blanc.

–Sembla que farà calor, eh.

–I tant.

La Teresa acciona la clau en el mecanisme d'obertura i la reixa puja sense presses, majestuosa com si aquest ritual fos tan important com l'obertura de la caixa forta.

–Bé, és el que toca. Avui ens queixem de la calor, i a l'hivern ens queixarem del fred.

–I tant.

Quin fastic d'home.

La segona clau obre la porta de vidre amb pom daurat.

Entren la Teresa i el Martínez. Mentre ella s'asseu a la seva taula, al costat de la porta distingida amb la placa que diu *Sr. Schuyler van der Vogt* i res més, entren la Patrícia i el Carlos parlant molt esvalotats. Ella tan morena i ell tan bavós. Ja hi són tots. A l'agost, la meitat del personal està de vacances.

–Bon dia, Teresa.

–Bon dia.

La Teresa ha tret la funda a la pantalla. Connecta l'ordinador. Tecleja la clau. Mentre espera, exhala un sospir d'angúnia i mira la Patrícia, que continua parlotejant amb el Carlos com si encara no estiguessin en horari laboral. Badalla. Moviments mecànics i desesmats de primera hora del matí.

Obre el Mozilla Thunderbird. Apareix una llista de missatges entrants en negreta. Esborra els que són publicitat descarada. Entra en el primer, client conegut, i l'imprimeix. Entra en el segon i l'imprimeix.

El tercer és de Martín Piñol. El nom li sona. Clica a sobre. S'obre el missatge.

«Tal com vaig parlar amb el director, li remeto l'excel amb la comptabilitat de la meva empresa, que ja ha estat revisada per l'Auditoria General, per a la seva consideració.»

La Teresa fa una ganyota despectiva. No ho entén, Martín Piñol no li sona com a client, però n'hi ha tants... Clica sobre l'excel adjunt i així és com s'introdueix en el sistema informàtic de l'empresa un programa intrús, d'aquells anomenats troians.

Mentre la Teresa arrufa les celles davant d'un document elemental, llista d'ingressos i despeses, percentatges i desgravacions, el troià s'instal·la al centre de l'organisme i es queda allà, amagat, a l'aguait, esperant ordres.

2
XAC
23.45 h

La persiana enreixada està aixecada a mitges, de manera que, per entrar, m'hauré d'ajupir. Els llums de l'interior estan encesos, els ordinadors embolicats en les seves fundes blanques i, al fons, a l'esquerra, puc albirar la porta de Van der Vogt, oberta.

Estic observant des de la vorera del davant. Espero que la impaciència faci sortir l'holandès del seu cau.

Consulto el rellotge. Hi ha temps.

Aquí està. Com que ja ha sopat, es permet portar la corbata fluixa i el coll de la camisa descordat. Quan el vaig conèixer, era alt i atlètic, un exemplar imponent de la raça ària, ulls blaus, cabell al raspall i aquell somriure amb què ens perdonava la vida a tots els llatins i els nostres costums pintorescos i bàrbars. Ara, és un fatibomba desbordant, amb papada de plecs i panxa de cervesa, dels que creen claustrofòbia als ascensors, els ulls endormiscats per l'alcohol i el tedi. Per sort, es fa els tratges a mida i així dignifica la seva imatge. No voldria veure'l en calçotets.

Al principi de relacionar-me amb ell, vaig pensar que podia pertànyer a la casta dels Totpoderosos, però, amb el temps, he comprovat que es conforma de ser un simple Treballador. Ni tan sols el que jo en dic un Treballador Potent, aspirant a Omnipotent, que són els emprenedors, esforçats, entusiastes, amb iniciativa i esperances encara que siguin vanes. Aquest és dels Treballadors Prescindibles, que un dia va aconseguir el que volia i s'hi va conformar i, des d'aleshores, la seva vida es va estroncar per sempre. Mai serà més que no pas és ara, i a ell, patètic perdedor, ja li està bé. És perfectament substituïble per milions i milions de treballadors que podrien fer la seva feina igual que ell, si no millor.

Em poso en moviment.

Creuo el carrer. Em veu. Fa un senyal amb la mà i es posa a riure per la manera com vaig vestit.

Arribo fins a la persiana enreixada.

—¡Hombre, caray! ¡Nadadenombres el Paranoico! —exclama, sense parar de riure.

La clau és al forrellat del mecanisme d'obertura, així que només ha d'allargar el braç i imprimir-li un quart de volta perquè s'alci la persiana amb lentitud mandrosa. D'aquesta manera no m'he d'ajupir per arribar al seu costat. L'holandès fa girar novament la clau perquè la reixa baixi novament i ens tanqui.

El Van der Vogt sempre em recorda el dia en què el vaig portar a banda i li vaig dir: «No quiero saber a qué os dedicáis, yo solo trataré contigo y con Lubiánov, y por separado y a solas. Y nada de nombres».

No para de riure. És un vividor, amant de tots els plaers, ric i desinhibit.

—Hombre, joder, ¿de qué te has disfrazado hoy? ¿Quién te persigue?

S'expressa força bé en castellà, però té la insofrible mania de repetir crosses col·loquials com «Hombre, joder», «Hombre, caray», «Pero bé», «No me jodas», «Nada, hombre», per demostrar que està més que familiaritzat amb l'idioma. Li agrada que li diguin que és un nòrdic «molt campechano». Li encanta la paraula *campechano*.

—Estás más gordo —li dic.

Ell camina cap al fons del local rient i picant-se la panxa.

—Pasa, hombre, pasa a mi despacho, coño. ¿Qué tripa se te ha roto ahora?

—Un error en las cuentas —li dic mentre em trec les ulleres negres—. Como si alguien hubiese entrado y hubiera metido mano en mi dinero.

Ens introduïm en el despatx. Ni tan sols és un despatx pretensiós. Deu pensar que, com que no hi rep ningú d'importància, no necessita mobles de disseny ni quadres de signatura. No ha pensat que ell passa en aquest ambient gran part de les hores del dia, o potser ho ha pensat però no es considera persona important. Síntoma de mediocritat aclaparadora.

—Conecta el ordenador —li ordeno.

No ha arrufat el nas. No s'amoïna gens. Ni un dubte. Ell és el nòrdic campechano i jo el llatí paranoic, ignorant i torracollons. No para de riure i caboteja.

Passa a l'altra banda de l'escriptori i ocupa el tron negre, tou, giratori i amb rodes. Jo també em situo en aquell costat de la taula. Deixo el maletí al costat del telèfon.

Per encarar-se a l'ordinador, Van der Vogt fa girar la butaca i em dóna l'esquena.

–Sírvete algo –diu–. Y sírveme algo a mí. Tengo Glemmorangie. ¿Lo conoces? ¿Te gusta?

Si conec el Glenmorangie? Serà imbècil.

S'encén la pantalla. Teclaja la contrasenya.

En un altre barri de la ciutat, en l'aparell del pirata Ojotuerto Patapalo, sona un breu xiulet i la icona marró que representa un escarabat mou les potetes.

Ojotuerto Patapalo estava pesant figures i, en sentir el xiulet, parpeleja, mira el rellotge per comprovar que és l'hora en punt i s'acosta a la taula, badalla sorollosament i es posa a la feina.

En aquell moment, jo ja he tret del meu maletí el ganivet que, en el catàleg, portava el nom curiós de *chuletero*. El Van der Vogt ja ha entrat en la meva carpeta, clica en comptabilitat i al seu davant es desplega un document d'excel.

Li clavo el chuletero al clatell, on calculo que deu tenir el cerebel, per dessota de la corba del crani dollicocèfal. Una punxada seca, fins al mànec, la puntilla, un cruixit, un cop fulminant. Cau de morros sobre el teclat i es clava una sonora patacada amb el nas. Queda immòbil.

El llenço a terra pel mètode de retirar i inclinar la butaca de rodes. El gran cos pesat fa un soroll estrepitós en caure de costat. Gira sobre si mateix i, després de fer una manotada desmanyotada, com de nen malcriat que obeeix a contracor, queda panxa enlaire, relaxat i conforme, però amb els ulls dilatats per la sorpresa. Té sang al nas per la cabotada que s'acaba de donar i després comprovaré que ha tacat les tecles.

M'agenollo al seu costat i subjecto el chuletero amb el full cap al dit petit, com la mare assassina de *Psicosi*. En un manual de criminalística sobre l'homicidi, vaig llegir una vegada que mai no s'ha apunyalat a ningú més de vuitanta vegades, perquè el braç de l'assassí es fatiga abans d'arribar al norantè cop. Bé, doncs ho comprovaré.

Descarrego el ganivet una, dues, tres vegades, quatre, cinc, sis, procurant repartir les incisions entre el pit i l'abdomen, xac, xac, xac, xac,

xac, xac, xac, xac, xac, vint, xac, xac, xac, xac, xac, xac, xac, xac, trenta. Puc veure que, en la pantalla de l'ordinador, canvien les imatges a tota velocitat, com si una mà invisible estigués efectuant-hi una operació feroç i destructora. Xac, xac, xac, xac, xac, xac, xac, xac, quaranta, gairebé perdo el compte. És veritat que es cansa el braç i els resultats de la carnisseria són cada vegada més fastigosos. No he donat temps perquè la sang se sedimentés del tot a l'esquena del cadàver i brolla i esquitxa al mateix temps que s'expandeix el toll granat, negrós i brillant sota el cap del mort.

Xac, xac, xac, cinquanta, i salten esquinçalls de roba, botons de camisa, grumolls de greix blanc, pell, pèl, xac, xac, xac, xac, seixanta. Ara agafo el ganivet amb les dues mans, ja avorrit i amb ganes d'acabar.

Xac, xac, xac.

Després, abans d'anar-me'n, amb el mòbil de Van der Vogt, escriuré un sms a Lubiànov.

«Destroy everything and go away.»